Kotkas, kas ja emis.

üks ennemuistene jut.

Kõrge tamme ladwa otsas
Pessitas üks ühke kotkas,
Linnu-suggu kunningas.
Tamme aaru kesket ossa,
Täitis ühe kaffi pessa,
Kes seal praego poegemas.
Maa sees tamme juur'de tagga
Ellas emmis põrsastega.
Nabri rahwa sõbrus ibdus
Kõigis kolme perre-pidbus;
Kaddedus ning salla wiha
Neil ei sokkind werd ei liha.

Agga kurri põrgu ande
Tõstis walle keele kande
Kassi kurjas süddames.
Temma ronnis kotka liggi,
Räägis: „Meie palge iggi
Armsaid lapsi kaswates
Läbeb aina üsna nurja;
Wata, emmis mõtleb kurja!
Temma tuhniw ninna uurib
Öensaks maa, kus tamme juurib,
Ja kui tõstab tuule oogu
Langeb tamme-puu meil loogu,
Pillab meie noore suggu,
Misga emmis täidab puggu.
Pea, mis ütlin, tõiwasi kinni,
Muido teeb meil emmis pinni.

Kas läks kotkalt sallamahtis
Emmisele wõersi, sahkis:
„Terre, kulla nabri moori!
Tullin waatma teie noori. —
Nähes kenna wäetikesi
Tõuseb minnul silmas wessi:
Pistad rinda laste mokka,
Agga kotkas westab nokka;
Kui sa jalga kobbunt tõstad —
Neelab temma sinno põrsad.
Pessast ennam ta ei lähe,
Sest on kurri-nõu jo näha.
Kerra wihka sõbra jutku, —
Jummalaga! mul on kuttu."

Kassike nüüd ootis pessas
Kunni kurjus wossus kessak.

Kotkas emma poegi walwas,
Sest ta kartis sea tähwa:
Waene emmis jälle pelgas
Kurja kotka nokka wiha.
Kobbund minna nad ei jälge:
Lõp'wad möllemad siis näige;
Kotkas, emmis poegadega
Andwad kassi-perrel' rooga.

Need kes kurja keele-peksu
Ütlewad, lähwad ikka lõksu. —
Armas rahwas, wata ette:
Kotkas, emmis olled sa,
Langed kassi walle kätte —
Kes sind seal wõib aidata?